

Избѣгавшиѣ же отъ поста си войници сж биле върнати обратно подѣ командата на единѣ офицерѣ отъ щаба на корпуса.

За юначеството на д-ра Вязанкова говориха и слѣдующето : на прѣвѣрзочния пунктѣ билѣ дошелѣ единѣ казакѣ отъ Габрово, носящѣ пакетѣ съ надписѣ „бързо“ до началника на шипченския отрядѣ и, въпрѣки това, се измайвалѣ.

— Защо не вървишѣ по скоро, го запиталѣ Вязанковѣ.

— Коня ми е уморенѣ, ваше благородие, отговорилѣ казака. Нека си по отпочине. Между това ранени цѣла върволица прииждали или се носяли отъ позицията.

— Какѣ върви работата на Шипка? запитвалѣ на прѣвѣрзочния пунктѣ санитаритѣ.

— Лошо, ваше благородие, много лошо! Турцитѣ скоро ще ни прѣкъснатѣ съобщението съ прѣвѣрзочния пунктѣ. Сега тѣ обстрѣлватѣ шосето и отъ двата фланга.

Казака се качилѣ на слабия си конѣ и заминалѣ за Шипка. Слѣдѣ малко, обаче, Вязанковѣ видѣлѣ сжщия казакѣ да се връща отъ позицията.

— Защо се връщашѣ тѣй скоро? Даде ли пакета? го попиталѣ Вязанковѣ.

— Нѣма възможность да се иди, ваше благородие. Турцитѣ заобиколили позицията и стрѣлятѣ отъ всички страни по шосето, отговорилѣ казака.

— Кокошарѣ! извикалѣ доктора на казака, взелѣ пакета отъ него, качилѣ се на коня си и, като стрѣла, се спустналѣ на Шипка.

— Поздравляваме ви, Борисѣ Константиновичѣ! Ще получите висока награда, поздравлявали приятелитѣ Вязанкова.

— Моята награда е съзнанието, че съмѣ изпълнилѣ дългѣтѣ си, отговорилѣ Вязанковѣ и изведнѣжѣ промѣнява разговора.

Докторѣ Вязанковѣ бѣше побъркалѣ кариерата си. Той трѣбваше офицерѣ да бжде, тѣй като въ храбростѣта и самоотверженностѣта си не отстъпваше и на